

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/80/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1321202593
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1321202593.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členiek senátu: JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobkyne: K.. S. Z.V., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: T. X/X, XXX XX D., právne zastúpená: IVANOVIČ LEGAL s.r.o., so sídlom: Štúrova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 54 434 556, proti žalovanému: K.. W. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: I. XXXXX/XX, XXX XX D., právne zastúpený: URBAN & PARTNERS s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom: Červeňova 15, 811 03 Bratislava, IČO: 47 244 895, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, o návrhu žalovaného na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 13. marca 2024, č.k. B3-24C/43/2021-774, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 13. marca 2024, č.k. B3-24C/43/2021-774, potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV uznesením zo dňa 13. marca 2024, č.k. B3-24C/43/2021-774 rozhodol tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 12. februára 2024 zamietal. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 19.05.2021 domáha vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré medzi ňou a žalovaným zaniklo dňom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, sp.zn. 13P/260/2017-42, teda ku dňu 21.05.2018. Žalobkyňa v žalobe o.i. uviedla, že v jej výlučnom vlastníctve bol byt č. X nachádzajúci sa na prízemí v rodinnom dome so súpisným číslom XXXXX, postavenom na parcele č. XXXXX/XX, parcele č. XXXX/XX a parcele č. XXXX/XX s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve o veľkosti XXXXX/XXXXX, zapísaný na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom D. pre okres D. X., obec D. - m.č. R. K., katastrálne územie C. (ďalej len "Byt"). Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že Byt nie je súčasťou masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože tento nadobudla výlučne z prostriedkov, ktoré nadobudla od žalovaného darovaním, keď žalovaný jej na účet zaslal sumu 642.000,- eur s poznámkou "dar", pričom na nadobudnutie Bytu použila žalobkyňa tieto peňažné prostriedky, ktoré boli v jej výlučnom oddelenom majetku. Žalovaný predmetné peňažné prostriedky predtým, ako ich daroval žalobkyni, nadobudol prostredníctvom zmluvy o pôžičke, ktorú žalovaný uzavrel ako dlžník s obchodnou spoločnosťou Felicity, s.r.o. ako veriteľom, a to bez vedomia a bez súhlasu žalobkyne. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe okrem iného uviedol, že Byt podľa jeho názoru nadobudli žalobkyňa so žalovaným do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaný tvrdil, že nadobudol na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej so spoločnosťou SABRE INVEST (EUROPE) LIMITED ako veriteľom pôžičku v celkovej výške 450.000,- eur a na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej so spoločnosťou Felicity, s.r.o. ako veriteľom pôžičku v celkovej výške 200.000,- eur. Žalovaný mal za to, že záväzky na vrátenie pôžičky sa stali ako pasíva súčasťou masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov a aj peňažné prostriedky nadobudnuté prostredníctvom predmetných pôžičiek sa stali súčasťou masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako aktíva. Žalovaný preto podľa jeho názoru nemohol platne darovať žalobkyni peňažné prostriedky pochádzajúce z pôžičiek, ak tieto boli súčasťou masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nakoľko darovanie majetku, ktorý je súčasťou masy

bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je medzi manželmi vylúčené. Na uvedenom nemôže zmeniť nič ani skutočnosť, že žalobkyni boli predmetné peňažné prostriedky prevedené bezhotovostne na účet v banke s poznámkou k platbe "dar". Žalobkyňa tak podľa názoru žalovaného na kúpu Bytu použila peňažné prostriedky, ktoré boli v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a i Byt napriek tomu, že bola zapísaná do katastra nehnuteľností ako jeho výlučná vlastníčka, bol v skutočnosti nadobudnutý žalobkyňou a žalovaným spoločne do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaný tiež uviedol, že sa domáha určenia vlastníckeho práva k Bytu v samostatnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 24C/11/2021 (v súčasnosti na Mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B3-24C/11/2021), nakoľko žalobkyňa po zániku manželstva so žalovaným tento Byt predala tretej osobe, a to spoločnosti N. SK, I. W. V. Žalobkyňa sa k tvrdeniam žalovaného vyjadrila v písomnom podaní zo dňa 20.10.2021, v ktorom poukázala okrem iného na súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojich rozhodnutiach dospel k záverom, že zmluva o pôžičke uzavretá iba jedným z manželov sa nepovažuje za právny úkon týkajúci sa spoločných vecí, preto na ňu nemožno aplikovať ustanovenie § 145 Občianskeho zákonníka. Existenciou bezpodielového spoluvlastníctva manželov nie je obmedzená právna možnosť uzavierať zmluvy len jedným z manželov. Žalobkyňa opakovane zdôraznila, že nemala vedomosť o pôžičkách, ktoré si žalovaný zobral za účelom kúpy Bytu, resp. vôbec nemala vedomosť o hospodárení a rodinných financiách, nakoľko takéto informácie žalovaný pred žalobkyňou tajil. Uzavretie zmlúv o pôžičke preto podľa žalobkyne nepredstavovalo právne úkony týkajúce sa spoločných vecí, ale išlo o výlučné záväzky žalovaného. Žalovaný v podaní zo dňa 22.04.2022 opakovane uviedol, že Byt bol nadobudnutý do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nakoľko tento bol nadobudnutý za trvania manželstva, nie je naplnená žiadna zo zákonných výnimiek, pre ktorú by Byt mohol byť nadobudnutý do oddeleného majetku žalobkyne, o čom mala žalobkyňa vedomosť, a to bez ohľadu na skutočnosť, či žalobkyňa bola v kúpnej zmluve, ktorou bolo nadobudnuté vlastnícke právo k Bytu, označená ako výlučná kupujúca. Žalovaný tiež v tomto podaní uviedol, že je potrebné rozlišovať medzi režimom záväzkového vzťahu a režimom nadobudnutia vlastníctva, kedy zmluva o pôžičke uzavretá iba jedným z manželov je samostatným záväzkom toho z manželov, ktorý zmluvu o pôžičke samostatne uzatvoril, avšak peňažné prostriedky nadobudnuté takouto zmluvou o pôžičke sa stávajú predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže pri nich nie je naplnený žiaden z dôvodov nadobudnutia majetku mimo bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Na podporu svojich tvrdení poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, v ktorých súdy dospeli k obdobným právnym názorom.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení ďalej zhrnul podanie žalovaného zo dňa 30.11.2023, ktoré nazval ako komplexné vyjadrenie žalovaného. V uvedenom podaní žalovaný okrem iného označil aktíva a pasíva bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom ako jediné aktívum označil Byt na I. ulici v D. v nadobúdacej hodnote 641.000,- eur a ako pasíva označil pôžičku od spoločnosti SABRE INVEST (EUROPE) LIMITED v celkovej výške 450.000,- eur pôžičku od spoločnosti Felicity, s.r.o. v celkovej výške 200.000,- eur, ktoré boli použité na kúpu Bytu a pôžičku od Q. C. v celkovej výške 334.000,- eur, ktorá bola použitá na pokrytie bežných nákladov rodiny. Žalovaný následne predostrel alternatívy vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v závislosti od rozhodnutia súdu v konaní o určenie, že Byt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ak by súd rozhodol, že Byt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, žalovanému by vznikla podľa alternatívy č. 1 pohľadávka vo výške 171.500,- eur (pre prípad, že by bol Byt prikázaný žalovanému a po započítaní pohľadávky žalovaného vo výške 492.000,- eur), podľa alternatívy č. 2 vo výške 812.500,- eur (pre prípad, že by bol Byt prikázaný žalobkyni a po súčte s pohľadávkou žalovaného vo výške 492.000,- eur), alebo podľa alternatívy č. 3 vo výške 492.000,- eur (pre prípad, že by bol Byt prikázaný žalobkyni a žalovanému do podielového spoluvlastníctva s rovnakými podielmi). Ak by súd zamietol žalobu o určenie, že Byt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, žalovanému by vznikla podľa alternatívy č. 5 pohľadávka vo výške 812.500,- eur (pre prípad, že by súd dospel k záveru, že Byt bol v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, ale tento patrí dobromyseľnému nadobúdateľovi), alebo vo výške 492.000,- eur (pre prípad, že by súd dospel k záveru, že Byt nebol v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov). Na základe uvedeného má žalovaný za to, že bez ohľadu na alternatívy ukončenia konania o vyporiadanie BSM, výška vyrovnacieho podielu bude judikovaná minimálne v rozsahu od 171.500,- eur do 812.500,- eur v prospech žalovaného. Žalovaný má za to, že je možné vykonať dokazovanie v tomto konaní v čo najväčšom možnom rozsahu a až keď bude nevyhnutné vyčkať na rozhodnutie súdu o určení, či Byt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, prerušiť konanie. Žalovaný sa následne vyjadril k tomu, že je irelevantné nadobudnutie nehnuteľného majetku (bytu) obchodnou spoločnosťou Felicity, s. r. o., nakoľko táto má odlišnú právnu subjektivitu ako žalovaný, hoci je žalovaný jej spoločníkom a konateľom. Taktiež uviedol, že súčasťou masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemôžu byť

ani obchodné podiely nadobudnuté jedným z manželov pred uzavretím manželstva. Žalovaný sa tiež podrobne vyjadril k pasívam nadobudnutým za trvania manželstva, pričom uviedol, že aj v prípade, ak je zo zmluvy o pôžičke zviazaný iba jeden z manželov, peňažné prostriedky nadobudnuté na základe pôžičky poskytnutej jednému z manželov sa stávajú súčasťou masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Darovanie takto získaných peňažných prostriedkov medzi manželmi je vylúčené.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaný počas konania doručil súdu rozsiahly návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 12.02.2024, ktorým sa domáha, aby súd žalobkyni uložil povinnosť zložiť v prospech žalovaného do súdnej úschovy peňažnú sumu vo výške 171.500,- eur na zabezpečenie vyrovnávacieho podielu pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalovaný zrekapituloval argumentáciu týkajúcu sa jednotlivých vecí a majetkových hodnôt, resp. pasív, ktoré podľa jeho názoru patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj alternatívy možného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v závislosti od rozhodnutia súdu v konaní o určenie, že Byt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to v podstate totožným spôsobom, ako v podaní žalovaného zo dňa 30.11.2023. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že bez ohľadu na alternatívy ukončenia konania o vyporiadanie BSM, výška vyrovnacieho podielu bude judikovaná minimálne v rozsahu od 171.500,- eur do 812.500,- eur v prospech žalovaného. Žalovaný má za to, že v konaní je možné vykonať dokazovanie vo vzťahu k rozsahu masy BSM s výnimkou Bytu, o ktorom sa rozhoduje v samostatnom konaní. Žalovaný má za to, že žalobkyňa koná organizovane a koordinovane s cieľom zbaviť sa majetku a v prípade priznania vyrovnávacieho podielu žalovanému by žalobkyňa nemusela byť schopná uhradiť žalovanému dlžnú sumu. Žalovaný v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia poukázal na viacero sporov súvisiacich s predmetom tohto konania, a to konkrétne sporové konanie o zaplatenie pohľadávky žalovaného vo výške 150.724,35 eur (ďalej len "pohľadávka č. 1") vedené na Mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B1-19C/5/2021, toto sporové konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z ktorého žalovanému vyplýva pohľadávka voči žalobkyni v sume minimálne 171.500,- eur (ďalej len "pohľadávka č. 2"). Pohľadávku č. 1 a pohľadávku č. 2 žalovaný považuje za vymáhateľné pohľadávky. Žalovaný aj s poukazom na súdnu prax označuje za vymáhateľnú pohľadávku takú pohľadávku, ktorú je možné úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Žalovaný tiež poukázal na spory, ktoré sú súvisiace s "nepoctivými právnymi úkonmi žalobkyne", konkrétne na sporové konanie vedené na mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B2-54C/25/2023 o neúčinnosti právneho úkonu, ktorým žalobkyňa zriadila záložné právo k bytu na Š. ulici v D., sporové konanie vedené na mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B5-24C/18/2023 o neúčinnosti právneho úkonu, ktorým žalobkyňa predala byt na S. R. v D., sporové konanie vedené na mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B1-9C/11/2021 o neúčinnosti právneho úkonu, ktorým žalobkyňa predala byt na T. ulici v D.. Žalovaný sa domáhal nariadenia zabezpečovacieho opatrenia návrhom zo dňa 17.02.2021, ktorým by bolo zriadené záložné právo na vyššie uvedené byty v D. na Š. ulici, T. ulici a S. námestí, a to za účelom zabezpečenia pohľadávky č. 1 a pohľadávky č. 2, pričom o tomto návrhu žalovaného rozhodol Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 19.03.2021, sp.zn. 3C/9/2021-86 tak, že návrh žalovaného zamietol. Žalovaný poukázal na časť odôvodnenia predmetného uznesenia, podľa ktorého žalovaný neosvedčil dostatočne obavu z možného ohrozenia exekúcie a že žalobkyňa koná tak, že môže dôjsť k sťaženiu alebo zmareniu núteného výkonu rozhodnutia. Žalovaný sa následne domáhal zriadenia záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo dňa 02.12.2022, v ktorom už žalobca osvedčil, že žalobkyňa sa zbavuje majetku, pričom žalobkyňa vlastnila už len jeden byt na ulici Š. v D.. Okresný súd Bratislava I čiastočne návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyhovel uznesením zo dňa 04.01.2023, sp.zn. 19C/5/2021-666 tak, že zriadil záložné právo k bytu na zabezpečenie pohľadávky č. 1. Zároveň uznesením zo dňa 02.01.2023, sp.zn. 19C/5/2021 vylúčil návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v časti o zabezpečenie pohľadávky vo výške 641.000,- eur na samostatné konanie a uznesením zo dňa 04.01.2023, sp.zn. 19C/1/2023 v časti o zabezpečenie pohľadávky vo výške 641.000,- eur návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.01.2023, sp.zn. 19C/5/2021-666, ktorým súd návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia čiastočne vyhovel, bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02.03.2023, sp.zn. 8Co/22/2023-702. Žalovaný sa po tretí raz domáhal zriadenia záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobkyne návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo dňa 17.01.2023 v spojení s doplnením návrhu zo dňa 24.01.2023, a to v tunajšom konaní, pričom jeho návrh bol zamietnutý uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.02.2023, sp.zn. 24C/43/2021-307, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.06.2023, sp.zn. 9Co/55/2023-337.

Žalovaný uvádza, že žalobkyňa doposiaľ neosvedčila, že by za predaj nehnuteľného majetku dostala zodpovedajúcu protihodnotu, resp. že by za zriadenie záložného práva dostala protihodnotu. Ak by žalobkyňa protihodnotu dostala, finančné prostriedky sú likvidné a je potrebné uložiť jej povinnosť zložiť aspoň časť peňažných prostriedkov do súdnej úschovy. Žalovaný v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia poukázal na súdnu prax týkajúcu sa odôvodnenia potreby neodkladnej úpravy pomerov alebo ohrozenia exekúcie. Žalovaný následne zhrnul, že žalobkyňa svojimi nepoctivými úkonmi predala byt na S. R. v D. kupujúcemu V. Q. W., predala byt na T. ulici v D. kupujúcemu V. K. a zaťažila byt na Š. ulici v D. záložným právom v prospech p. J., ktorý je spoločným známym žalobkyne a žalovaného. Nakoľko žalobkyňa speňažila svoj nehnuteľný majetok jeho zámenou za finančné prostriedky, ktoré sú likvidnejšie ako vlastníctvo nehnuteľnosti, existuje obava, že žalobkyňa po tom, čo súd žalobcovi prizná vyrovnávací podiel, nebude mať dostatok finančných prostriedkov na jeho úhradu. Žalovaný v súlade so svojimi predošlými podaniami predostrel súdu argumentáciu o tom, že peniaze pochádzajúce z pôžičky poskytnutej jednému z manželov patria do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaný má za to, že vydaním neodkladného opatrenia voči žalobkyňi možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalovaný domáha, nakoľko súd môže v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodnúť len jednou z piatich alternatív označených žalovaným, pričom každá z týchto alternatív vedie k uloženiu povinnosti žalobkyne zaplatiť žalovanému vyrovnávací podiel. Žalovaný tiež poukázal, že ním navrhovaným neodkladným opatrením nedôjde k vytvoreniu nenávratného stavu, ale neodkladné opatrenie bude pôsobiť iba vo vymedzenom časovom období, do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej, ktorým bude odstránená neistota ohľadom výšky pohľadávky žalovaného voči žalobkyňi. Neodkladným opatrením sa tiež nezasiahne do práv žalobkyne nad nevyhnutný rozsah. Žalobkyňa po predaji nehnuteľností by mala disponovať dostatočným množstvom finančných prostriedkov tak, že aj po zložení peňazí do úschovy súdu by nemalo byť ohrozené jej živobytie, alebo živobytie maloletého syna sporových strán, na ktorého výchovu žalovaný prispieva sumou 2.000,- eur mesačne. Zároveň neexistuje žiaden iný právny prostriedok, ktorý by zabezpečil vykonateľnosť práva žalovaného. Žalovaný má za to, že sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením, nakoľko na byt na ulici Š. sú už zriadené dve záložné práva, v prospech p. J. do výšky 700.000,- eur a na zabezpečenie pohľadávky č. 1 vo výške 150.724,35 eur patriacej žalovanému, pričom byt má hodnotu približne 200.000,- eur. Zriadenie tretieho záložného práva na byt, ktorý má hodnotu 200.000,- eur a je založený na zabezpečenie pohľadávok vo výške cca 850.000,- eur, nemá pre žalovaného žiaden ekonomický zmysel. Naproti tomu žalobkyňa by mala byť dostatočne likvidná na zloženie požadovaných peňažných prostriedkov do úschovy súdu.

4. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1 a ods. 2 písm. d), § 326 ods. 1 a 2 CSP. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmyslom a účelom neodkladného opatrenia je neodkladná úprava pomerov medzi sporovými stranami a eliminácia ďalšieho zhoršovania ich postavenia. Pre nariadenie neodkladného opatrenia je nevyhnutné, aby strana domáhajúca sa nariadenia neodkladného opatrenia v návrhu opísala rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami, alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísala skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladným opatrením ochrana a z návrhu musí byť zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. Z charakteru neodkladného opatrenia vyplýva, že pred jeho vydaním nie je potrebné zisťovať všetky skutočnosti v takom rozsahu, ktorý by inak bol potrebný pre konečné rozhodnutie vo veci samej a nemusí byť striktno dodržaný formálny postup stanovený pre dokazovanie v civilnom sporovom konaní. Pri neodkladnom opatrení je potrebné obzvlášť prihliadať na potrebu rýchlosti rozhodnutia súdu, ktorej do istej miery musí ustúpiť potreba úplnosti skutkových zistení, avšak ani na nariadenie neodkladného opatrenia a naplnenie predpokladu osvedčenia rozhodujúcich skutočností nepostačujú iba skutkové tvrdenia strany sporu, ktorá nariadenie neodkladného opatrenia navrhuje. Výsledkom takéhoto postupu je, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, javia ako nanajvyš (vysoko) pravdepodobné (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 MCdo 5/2012). Pri neodkladnom opatrení prevláda požiadavka rýchlosti konania pred požiadavkou úplného preukázania oprávnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku. Z hľadiska skutkového stavu je preto nevyhnutný taký stupeň spoľahlivého osvedčenia (spravdepodobnenia) základných skutkových okolností tvrdných v návrhu, pri ktorom možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že ako vyplýva zo samotného charakteru a účelu neodkladného opatrenia, ide o opatrenie výnimočného charakteru, ktoré možno nariadiť len vtedy, ak medzi stranami nastane taký stav právnych a faktických vzťahov, ktorý bezpodmienečne vyžaduje rýchly zásah súdu a poskytnutie súdnej ochrany. Chýbajúce osvedčenie bezprostredne hrozíacej konkrétnej ujmy (t.j. bezprostrednej a

reálnej hrozby ohrozenia alebo porušenia konkrétneho práva navrhovateľa neodkladného opatrenia), alebo osvedčenie nároku, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana, nemožno ničím nahradiť, lebo ide o základné podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia. Z hľadiska skutkového stavu je preto nevyhnutným predpokladom úspešnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia taký stupeň spoľahlivého osvedčenia základných skutkových okolností tvrdených v návrhu, pri ktorom možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti. Neodkladné opatrenie teda nemožno vydať len na základe tvrdení navrhovateľa bez toho, aby sa osvedčované skutočnosti so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javili ako nanajvýš (vysoko) pravdepodobné. Zároveň súd musí pred nariadením neodkladného opatrenia uvážiť, aby dôsledkom nariadeného neodkladného opatrenia nevznikla niekomu neprimeraná ujma. Neodkladné opatrenie je možné nariadiť iba v nevyhnutnom rozsahu a opätovne len v záujme sledovaného cieľa a účelu opatrenia tak, aby nový stav (novoupravené pomery) nezakladali ďalšie právne spory, rešpektujúc vymedzené zákonné a ústavné limity. Neodkladné opatrenie možno v zmysle § 325 ods. 1 CSP nariadiť iba z dvoch dôvodov, a to z dôvodu, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery medzi stranami, alebo z dôvodu, ak je obava z ohrozenia výkonu exekúcie. Obava z ohrozenia exekúcie je odôvodnená najmä v prípadoch, keď nositeľ hmotnoprávnej povinnosti realizuje faktické alebo právne úkony smerujúce k sťaženiu alebo úplnému zmareniu budúcej exekúcie. Postačujúcou je i dôvodná obava takýchto úkonov resp. ich reálna hrozba. Vo všeobecnosti platí, že ohrozenie exekúcie môže spočívať nielen v hrozbe alebo realizácii úkonov s kvantitatívnym dopadom na exekvovateľný majetok dlžníka (zmenšenie majetku), ale aj podľa okolností prípadu aj s kvalitatívnym dopadom na takýto majetok (zmena zloženia, štruktúry, likvidity a pod. a s tým súvisiace významné zníženie speňažiteľnosti). Súd preto vždy musí objektívne posúdiť obsah návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a vyhodnotiť splnenie všetkých zákonných predpokladov, s prihliadnutím na reálne okolnosti právneho vzťahu a účinky požadovanej procesnej ochrany v právnej sfére všetkých dotknutých subjektov. Pre nariadenie neodkladného opatrenia je teda rovnako relevantné, či ním možno objektívne dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha (princíp efektívnosti neodkladného opatrenia) a či jeho právne účinky neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah tak, že by malo za následok reálne znemožnenie ochrany jej oprávnených záujmov (princíp proporcionality neodkladného opatrenia). Pre nariadenie neodkladného opatrenia je tiež relevantné posudzovať naliehavosť potreby rozhodnutia súdu, teda nariadenie neodkladného opatrenia nebude na mieste v prípadoch, kedy sporová strana navrhujúca neodkladné opatrenie neosvedčí dostatočným spôsobom, teda minimálne tak, aby sa súdu javilo byť vysoko pravdepodobné, že bez nariadenia neodkladného opatrenia bezprostredne hrozí vznik vážnej ujmy na právach alebo právom chránených záujmov, alebo výrazné zhoršenie postavenia navrhovateľa.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že z obsahu návrhu žalovaného na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 12.02.2024 vyplynulo, že žalovaný sa domáha nariadenia neodkladného opatrenia za účelom zabezpečenia vymožitelnosti svojej pohľadávky č. 2 v celkovej výške od 171.500,- eur do 812.500,- eur vyplývajúcej z alternatív vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Súd prvej inštancie po preskúmaní návrhu žalovaného na nariadenie neodkladného opatrenia a pripojených listinných dôkazov dospel k záveru, že tento návrh nie je dôvodný. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal už na skorší návrh žalovaného na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia obsiahnutý v podaní žalovaného zo dňa 17.01.2023 a dopĺňujúcim podaní žalovaného zo dňa 24.01.2023, kedy sa žalovaný domáhal nariadenia zabezpečovacieho opatrenia na zabezpečenie jeho pohľadávky č. 2 v celkovej výške od 171.500,- eur do 812.500,- eur, teda na zabezpečenie totožnej pohľadávky, ktorej zabezpečenia sa domáha terajším návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 12.02.2024. Tento návrh žalovaného na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol zamietnutý uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.02.2023, sp.zn. 24C/43/2021-307, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.06.2023, sp.zn. 9Co/55/2023-337, pričom súd prvej inštancie zdôraznil, že primárnym dôvodom zamietnutia návrhu žalovaného na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bola skutočnosť, že žalovaný neosvedčil v dostatočnej miere existenciu svojho nároku (pohľadávky), ktorému sa mala poskytnúť ochrana, pričom s týmto právnym záverom sa v celom rozsahu stotožnil aj odvolací Krajský súd v Bratislave. I napriek uvedenej skutočnosti, tj. nedostatočnému osvedčeniu svojho nároku pri predošlom návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, sa žalovaný podaním zo dňa 12.02.2024 opätovne domáha ochrany tohto nároku, tento krát prostredníctvom inštitútu neodkladného opatrenia, pričom však na osvedčenie svojho nároku nepredniesol a neosvedčil žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by súdu v čase vydania uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.02.2023, sp.zn. 24C/43/2021-307 neboli známe alebo osvedčené. Žalovaný sa v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 12.02.2024 zamerlal prioritne na ostatné predpoklady

nariadenia neodkladného opatrenia, predovšetkým na osvedčenie obavy z ohrozenia exekúcie (najmä na tzv. "nepoctivé" úkony žalobkyne, ktorými táto speňažila alebo zaťažila nehnuteľný majetok), avšak z hľadiska osvedčenia svojho nároku, ktorého ochrany sa domáha, fakticky iba rekapituluje svoje tvrdenia a argumenty, ktoré súdu boli známe už aj v čase vydania uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.02.2023, sp.zn. 24C/43/2021-307 a ktoré súd vyhodnotil ako nedostatočné na osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku žalovaného.

6. Súd prvej inštancie mal za to, že už len z hľadiska zachovania princípu právnej istoty je potom namieste, aby súd opätovne skonštatoval, že žalovaný nedostatočným spôsobom osvedčil dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana, nakoľko ak by súd na základe totožných tvrdení žalovaného dospel k odlišnému právnemu názoru, uvedené by predstavovalo porušenie práva sporových strán na legitímne očakávanie a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.02.2023, sp.zn. 24C/43/2021-307. Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi žalobkyňou a žalovaným je doposiaľ sporné, či Byt bol vôbec nadobudnutý do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a či teda predstavuje aktívum, ktoré bude vyporiadavané v tomto konaní, pričom o určení vlastníckeho práva prebieha zatiaľ neskončené konanie na Mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B3-24C/11/2021. Súd pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia nemôže prejedukovať rozhodnutie súdu v inej veci, o ktorej môže rozhodnúť výlučne zákonný sudca, ktorému bola táto vec pridelená. Tvrdenia o vlastníckom práve k Bytu, ktorý mal byť podľa žalovaného nadobudnutý do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, sú predmetom iného konania a v tom konaní budú súdom aj vyhodnotené. Vo vzťahu k Bytu súd prvej inštancie tiež uviedol, že je všeobecne známe, že hodnota nehnuteľností je plynutím času pohyblivá, z hľadiska dlhodobého spravidla stúpa, pričom súdu nie je známa hodnota Bytu a túto ani žalovaný ničím neosvedčil. Skutočnosť, že žalobca osvedčil výšku kúpnej ceny, za ktorú bol Byt nadobudnutý, neosvedčuje jeho aktuálnu hodnotu, z ktorej bude súd pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva vychádzať (za predpokladu, že súd v konaní vedenom pod sp.zn. B3-24C/11/2021 určí, že Byt vôbec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov). Žalovaný sa sám v petite svojho ostatného podania vo veci samej zo dňa 30.11.2023 domáha, aby súd prikázal Byt do jeho výlučného vlastníctva. Nemožno vylúčiť alternatívu, že v konaní bude preukázané, prípadne na základe neskorších zhodných tvrdení sporových strán ustálené, že Byt má podstatne vyššiu hodnotu, ako bola jeho nadobúdací cena a v prípade, ak tento Byt bude následne prikázaný do výlučného vlastníctva žalobcu a jeho hodnota presiahne celkovú výšku záväzkov, ktoré budú ustálené ako súčasť masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, bude súd práve žalovanému ukladať povinnosť vyplatiť žalobkyni vyrovnávací podiel. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že výška tvrdenej pohľadávky č. 2 žalovaného vykazuje už podľa podaní žalobcu veľmi vysokú mieru variability, keď samotný žalovaný uvádza značné rozpätie, v ktorom sa táto pohľadávka môže pohybovať, pričom jej konečná výška bude ešte ustálená súdom v rozhodnutí o veci samej, ktorým súd vyporiada bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. V čase rozhodovania súdu o návrhu žalovaného na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné prejedukovať, ako súd rozhodne vo veci samej o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov a či žalovanému na základe tohto vyporiadania vôbec vznikne nejaká pohľadávka voči žalobkyni a už vôbec nie, v akej výške by mohla takáto pohľadávka byť. Pohľadávka č. 2 žalovaného je výlučne hypotetická a má existovať až na základe budúceho rozhodnutia súdu, ktorého obsah nie je a ani nemôže byť v súčasnosti žalovanému zatiaľ známy. Úvahy žalovaného o alternatívach, ako môže súd rozhodnúť pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov v čase, kedy ešte nie je ani len ustálená masa bezpodielového spoluvlastníctva manželov a už vôbec nie je ustálená hodnota jednotlivých vecí a majetkových práv, prípadne záväzkov, ktoré boli v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, sú nedostatočné na osvedčenie existencie pohľadávky č. 2 žalovaného. Žalovaný výšku svojej pohľadávky č. 2, ba dokonca aj jej samotnú existenciu, zakladá na vlastných úvahách, ktorými prezumuje rozhodnutie súdu vo veci samej a fakticky kladie súdu mantinely, akým spôsobom môže súd rozhodnúť o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom existenciu svojej pohľadávky odôvodňuje iba tým, že súd podľa jeho názoru musí za každých okolností pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu uložiť žalobkyni povinnosť, aby táto zaplatila žalovanému peňažnú sumu minimálne vo výške od 171.500,- eur titulom finančného vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Súd prvej inštancie má za to, že výška a samotná existencia pohľadávky žalovaného je čisto hypotetická, pričom žalovaný neosvedčil v dostatočnej miere jej (budúcu) existenciu a rovnako, ako s možnosťou, že žalobkyni bude uložená povinnosť zaplatiť žalovanému vyrovnávací podiel, je potrebné brať do úvahy aj možnosť, že žalobkyni takáto povinnosť vôbec nebude uložená (napríklad ak v konaní bude preukázané, prípadne na základe

neskorších zhodných tvrdení sporových strán ustálené, že Byt má podstatne vyššiu hodnotu, ako bola jeho nadobúdacía cena a v prípade, ak tento Byt bude následne prikázaný do výlučného vlastníctva žalobcu a jeho hodnota presiahne celkovú výšku záväzkov, ktoré budú ustálené ako súčasť masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov). Súd prvej inštancie poukázal i na to, že žalovaný sám vo svojom podaní zo dňa 30.11.2023 navrhuje, aby súd vo veci samej rozhodol tak, že uloží žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 161.630,04 eur, prípadne inú sumu vyplývajúcu z vykonaného dokazovania, na vyrovnanie majetkových hodnôt. I samotný žalovaný vo svojom vlastnom podaní teda pripúšťa, že vyrovnávací podiel ako nárok žalovaného, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana, môže byť nižší ako suma 171.500,- eur, teda v tomto smere si samotný žalovaný protirečí, keď na jednej strane v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia prezentuje minimálnu výšku svojho nároku v sume 171.500,- eur, avšak vo svojom podaní vo veci samej zo dňa 30.11.2023 sa domáha iba nároku vo výške 161.630,04 eur. Súd prvej inštancie tiež poukazuje na to, že žalovaný v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vychádza z toho, že výška pasív, ktoré tvoria súčasť masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, predstavuje sumu 984.000,- eur, pričom uvedené prezentuje ako objektívny a nespochybniteľný stav. Žalovaný tak podsúva súdu svoje právne názory o tom, že ním označené zmluvy o pôžičkách vo výške 200.000,- eur, 450.000,- eur a 334.000,- eur predstavovali spoločné záväzky žalobkyne a žalovaného a povinnosť na vrátenie pôžičiek tvorili pasíva bezpodielového spoluvlastníctva sporových strán. Žalovaný pri prezentovaní svojho nároku, ktorému sa má neodkladným opatrením zabezpečiť ochrana, úplne abstrahuje od skutočnosti, že súd môže v rámci rozhodovania o veci samej ustáliť iný názor o výške pasív tvoriacich súčasť masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Medzi stranami je doposiaľ sporné, či tieto záväzky tvorili súčasť masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov a táto spornosť doposiaľ pretrváva, pričom nesporná je len skutočnosť, že v súčasnosti tieto záväzky už neexistujú z dôvodu ich zániku splnením zo strany žalovaného. V konečnom dôsledku aj samotný žalovaný pripúšťa, že sa mohlo jednáť o výlučné záväzky žalovaného, keď v rámci svojich podaní opakovane polemizuje o tom, že aj keby bol zo zmlúv o pôžičke zaviazaný samostatne, teda iba on by mal záväzok pôžičky vrátiť, peňažné prostriedky získané takýmito pôžičkami by tvorili súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov (a tieto by tak nemohol platne darovať žalobkyni). Aj uvedené svedčí o tom, že pohľadávka žalovaného, ktorá má predstavovať nárok, ktorému sa má poskytnúť ochrana prostredníctvom neodkladného opatrenia, vychádza z hypotetických a doposiaľ sporných úvah žalovaného o výške pasív patriacich do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom samotný žalovaný pripúšťa možnosť, že s týmito úvahami sa v konečnom dôsledku konajúci súd nestotožní.

7. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že neodkladným opatrením nie je možné zasiahnuť do práv žalobkyne iba za účelom zvýšenia vymožitelnosti takto formulovanej čisto hypotetickej pohľadávky č. 2 žalovaného, ktorej výška a dokonca aj samotná existencia bude závisieť od rozhodnutia súdu vo veci samej o vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný neosvedčil skutočnosti odôvodňujúce existenciu nároku, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana aspoň do takej miery, aby súd mohol o existencii tohto nároku nadobudnúť presvedčenie. Vzhľadom na uvedený záver súdu považoval súd už za nadbytočné ďalej podrobnejšie skúmať ďalšie predpoklady nariadenia neodkladného opatrenia. Je predovšetkým nadbytočné ďalej skúmať, aká je proporionalita medzi tvrdeným nárokom žalovaného na zaplatenie pohľadávky č. 2 a mierou obmedzenia práv žalobkyne v prípade nariadenia neodkladného opatrenia, ako aj je nadbytočné bližšie skúmanie, či žalovaný dostatočne osvedčil obavy z možného ohrozenia exekúcie, a to bez ohľadu na skutočnosť, že žalobkyňa preukázateľne scudzila resp. zaťažila svoj majetok a u žalovaného môžu existovať pochybnosti, či žalobkyňa za uvedené obdržala primerané protiplnenie v peniazoch, resp. či takýmito primeraným protiplnením bude disponovať v čase rozhodovania súdu vo veci samej. Len v prípade, ak by žalovaný dostatočným spôsobom osvedčil dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladným opatrením ochrana, bolo by namieste skúmať a vyhodnocovať ostatné predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia, čo však v tomto prípade nenastalo.

8. Proti uzneseniu podal žalovaný odvolanie, s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to vadu arbitrárnosti, vadu zmätočnosti, tým ipso facto aj vadu nezákonnosti; ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; ust. § 365 ods.

1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný vytýka, že súd prvej inštancie nevysvetlil a nezdôvodnil z akých dôkazov vychádzal pri závere o neosvedčení pohľadávky titulom vyrovnávacieho podielu v prospech žalovaného, nakoľko dôkazy v spise svedčia minimálne v rozsahu predbežného posúdenia pre potrebu osvedčenia žalovaným tvrdených skutočností, že každá do úvahy pripadajúca alternatíva ustálenia masy BSM a konečného vypořádania, na základe doteraz dostupných dôkazov, svedčí argumentácii a formálnej logike žalovaného. Súd prvej inštancie argumenty žalovaného nijakým spôsobom nevyvrátil, resp. nijako nepreukázal a nevysvetlil, že by mohli v tejto veci existovať aj akékoľvek ďalšie alternatívy konečného vypořádania BSM, z ktorých by žalovanému nesvedčal žiadny nárok na vyrovnávací podiel, alebo by svedčal nárok na vyrovnávací podiel žalobkyňi. V danom rozsahu a to najmä s poukazom na všetky nepoctivé právne úkony, ktoré žalobkyňa vykonala ako aj časovú následnosť, v ktorej scudzovacie úkony žalobkyňa vykonala v danom prípade jednoznačne svedčia v prospech poskytnutia predbežnej dočasnej ochrany žalovanému a to minimálne do času, kým neprebehne riadne dokazovanie na základe ktorého súd môže zväziť potrebu ďalšieho trvania vydaného neodkladného opatrenia. Tvrdiť však zo strany súdu prvej inštancie, že žalovaný nemá nárok na predbežnú a dočasnú ochranu kým nedôjde k vykonaniu dokazovania a ustáleniu masy BSM zo strany konajúceho súdu kontradiktórnym procesom dokazovania je v podstate popretie zmyslu a účelu inštitútu neodkladného opatrenia na poskytnutie rýchlej a efektívnej, dočasnej a predbežnej ochrany. Podľa logiky konajúceho súdu prvej inštancie by sa tak nikdy nedalo dosiahnuť ani nariadenie neodkladného opatrenia pred samotným začatím sporu s čím platný a účinný CSP počíta. Žalovaný na dotvorenie obrazu o nepoctivých úkonoch žalobkyne vo vzťahu k žalovanému ako veriteľovi uvádza, že žalobkyňa je vo všetkých súdnych sporoch zastúpená JUDr. Miroslavom Ivanovičom, ktorý je predsedom občianskeho združenia Q. W. v súvisiacom súdnom konaní, na ktorého žalobkyňa previedla Byt S. R., a ktorý pravdepodobne asistoval žalobkyňi aj pri scudzovaní jej ďalšej nehnuteľnosti a to bytu T. na občianske združenie V. K., ktorému predsedá samotná žalobkyňa, čo žalovaný usudzuje na tom základe, že zakladateľské listiny oboch menovaných občianskych združení sú takmer úplne totožné s rovnakým písmom, štylistikou, formátovaním a rovnakými chybami. Žalovaný uvádza aj, že sa pôvodne domáhal vydania zabezpečovacieho opatrenia voči žalobkyňi návrhom zo dňa 17.02.2021 na zriadenie záložného práva voči nehnuteľnostiam, ku ktorým v danom čase svedčalo vlastnícke právo žalobkyňi K.. S. Z., a ktorý návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia na byty vo vlastníctve K.. S. Z. žalovaný založil okrem iných skutočností aj na tom odôvodnení, že sa žalobkyňa sa zbavuje majetku patriaceho do BSM, keď predala Byt č. X I. bez súhlasu a vedomia žalovaného, ktorého nadobúdacia cena bola 641.000,- eur, ktorá bola získaná pôžičkou, ktorú vyplatil žalovaný po zániku BSM z vlastných finančných prostriedkov, čím žalobcovi vznikol nárok na vyrovnávací podiel. O tomto návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia rozhodol Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 19.03.2021, sp.zn. 3C/9/2021-86 tak, že návrh zamietol a to okrem iného aj z dôvodu, že: „aj keby mal uvedené peňažné pohľadávky žalobcu za dostatočne osvedčené, na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je potrebné osvedčiť obavu, že exekúcia bude ohrozená. Žalobca argumentoval, že uvedená obava je preukázaná práve tým, že žalovaná sa bez jeho súhlasu zbavuje majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, konkrétne s poukazom na predaj Bytu Strážna, v súvislosti s ktorým sa má žalobca domáhať žalobou o určenie vlastníckeho práva svojich práv, pričom v prípade jeho úspechu by žalovaná mala povinnosť vrátiť celú kúpnu cenu a tiež poukázal na to, že v súčasnosti nie je zamestnaná a nemá žiaden pravidelný príjem, z ktorého dôvodu si práve od neho požičala po rozvoze ich manželstva celkovo sumu 150.724,35 eur, ktoré dosiaľ nevrátila. Súd uvádza, že žalobca neosvedčil, že obava ohrozenia je reálna a že žalovaná koná tak, že môže dôjsť k sťaženiu či zmareniu núteného výkonu rozhodnutia. Podľa predložených listín žalovaná vlastní v Bratislave tri byty. Vzhľadom na to, že návrh sa viaže práve na zabezpečenie pohľadávok z vyššie uvedenej pôžičky a z predaja bytu Strážna, samotný predaj tohto bytu a pôžičku nemožno považovať za skutočnosti preukazujúce ohrozenie exekúcie, keď žalobca neosvedčil inú dispozíciu žalovanej s preukázanými tromi nehnuteľnosťami, ktorá by mohla odôvodniť tvrdenie žalobcu o zbavovaní sa majetku žalovanou a obavu z ohrozenia exekúcie v prípade, ak by nároky žalobcu boli preukázané ako dôvodné.“ Žalovaný uvádza, že sa následne domáhal opätovne vydania zabezpečovacieho opatrenia voči žalobkyňi návrhom zo dňa 08.12.2022 zriadením záložného práva voči nehnuteľnostiam, ku ktorým v danom čase svedčalo vlastnícke právo K.. S. Z., pričom sa naplnili obavy žalovaného, ktoré predpokladal v prvom návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia a teda, že sa žalobkyňa sa zbavuje majetku a jednalo sa už len o jednu nehnuteľnosť a to Byt Š., ku ktorému zriadením záložného

práva v prospech žalovaného malo dôjsť k zabezpečeniu Pohľadávky 1 a Pohľadávky 2. O tomto návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia na Byt Š. rozhodol Okresný súd Bratislava troma samostatnými uzneseniami a to uznesením zo dňa 04.01.2023, sp.zn. 19C/5/2021-666 tak, že zriadil záložné právo na Byt Š. v prospech žalovaného na zabezpečenie Pohľadávky č. 1; uznesením zo dňa 02.01.2023, sp.zn. 19C/5/2021, ktorým rozhodol tak, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo dňa 09.12.2022 v časti týkajúcej sa pohľadávky 641.000 eur vylučuje na samostatné konanie a uznesením zo dňa 04.01.2023, sp.zn. 19C/1/2023, ktorým vo vzťahu k zabezpečeniu Pohľadávky 2 zamietol návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia. Žalobkyňa podala voči Uzneseniu o čiastočnom vyhovení návrhu odvolanie zo dňa 24.01.2023 o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 02.03.2023, č.k. 8Co/22/2023-702 tak, že napadnuté Uznesenie OS BA I o čiastočnom vyhovení návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia na byt Šándorova potvrdil. Žalovaný sa následne domáhal aj po tretíkrát vydania zabezpečovacieho opatrenia voči žalobkyni K.. S. Z. návrhom zo dňa 17.01.2023 v znení doplnenia návrhu zo dňa 24.01.2023 zriadením záložného práva na Byt Š., ktorý ako jediný ostal vo vlastníctve žalobkyne nakoľko sa naplnili obavy žalovaného, že sa žalobkyňa K.. S. Z. zbavuje majetku, ku ktorému zriadením záložného práva v prospech žalovaného malo dôjsť k zabezpečeniu Pohľadávky 2, teda pohľadávky plynúcej z tohto konania o vyporiadanie BSM. O tomto návrhu rozhodol Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 16.02.2023, sp.zn. 24C/43/2021-307 tak, že návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia zamietol. Žalovaný podal proti tomuto uzneseniu odvolanie zo dňa 17.03.2023, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 05.06.2023 č.k. 9Co/55/2023-337 tak, že odvolaním napadnuté Uznesenie OS BA III o zamietnutí návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia na Byt Š. potvrdil. Žalovaný poukazuje na závery odôvodnenia Uznesenia OS BA I o čiastočnom vyhovení druhého návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia na Byt Š. v znení uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02.03.2023, č.k. 8Co/22/2023-702, v rámci ktorého došlo k potvrdeniu zriadenia záložného práva na Byt Š. v prospech žalovaného na zabezpečenie Pohľadávky 1, ktoré argumenty Krajského súdu v Bratislave sú zároveň podkladom pre obavu žalovaného, či bude žalobkyňa schopná uhradiť žalovanému vyrovnávací podiel v rámci vyporiadania BSM. Žalovaný konkrétne uvádza danú citáciu z vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu: „Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uznal opodstatnenosť tvrdení žalobcu, že žalovaná podniká také relevantné právne úkony týkajúce sa práv k majetku v jej vlastníctve, ktoré smerujú k možnému zmenšovaniu jej majetku, a ktoré sú objektívne spôsobilé zmariť, sťažiť alebo znemožniť vymožitelnosť pohľadávky žalobcu v exekučnom konaní. Možno preto uzavrieť, že konkrétne kroky žalovanej vo vzťahu k jej majetkovým pomerom nasvedčujú jej snahe o zmarenie či oddialenie uspokojenia uplatňovanej pohľadávky a každá jej ďalšia zásadná dispozícia s majetkom podstatným spôsobom oslabuje vymožitelnosť pohľadávky žalobcu a zhoršuje jeho právne postavenie oprávneného v exekučnom konaní. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd za nevyhnutne potrebné zabezpečiť efektívnu ochranu práv žalobcu v budúcom exekučnom konaní.“ „Žalovaná vo svojom odvolaní netvrdila a ani ničím neosvedčila, že nehnuteľnosti predala za trhovú hodnotu a že doposiaľ disponuje peňažnými prostriedkami získanými z predaja, teda že k zmenšeniu jej majetku nedošlo. Je na žalovanej, aby osvedčila, že na základe kúpnych zmlúv získala adekvátne aktíva, ktoré sú dostatočné na budúce uspokojenie pohľadávky žalobcu.“ Žalovaný ďalej v odvolaní uvádza, že súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy nasledovné zákonné ustanovenia: čl. 2 ods. 1 CSP, podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, čl. 5 CSP, podľa ktorého zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní, ust. § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný uvádza, že sa domáhal právnej ochrany voči žalobkyni ešte v čase, keď nevykonala všetky nepoctivé scudzovacie právne úkony, ktoré sú toho času vedené pred tunajším súdom ako samostatné sporové konania, iniciované žalovaným z dôvodu snahy o zabezpečenie úhrady vymáhateľných pohľadávok, čím na miesto poskytnutia rýchlej predbežnej a dočasnej ochrany v súlade s princípom proporcionality, došlo k rozmnoženiu sporov. Žalovaný namieta aj, že odôvodnenie uznesenia súd prvej inštancie sa v nijakom ohľade nevysporiadalo s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a zároveň odôvodnenie nejasne resp. vôbec neformuluje dôvody, na základe ktorých súd prvej inštancie vydal zamietavé rozhodnutie. Napriek tomu, že súd prvej inštancie v odôvodnení uvádza aj aplikáciu ust. § 132 ods. 1 a 2, tie nesprávne vyložil, resp. nesprávne aplikoval na prejednávajúcu vec a právne vzťahy prejednávanej veci najmä pokiaľ ide zo strany žalovaného o osvedčovanie existencie a výšky Pohľadávky 2 voči žalobkyni,

kedy súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy, že žalovaný vychádza z dôkazov, ktoré do konania o vyporiadanie BSM ako navrhovateľ doložila žalobkyňa a z dôkazov, ktoré do konania doložil sám žalovaný, ktorý objektívne nie je schopný preukazovať negatívnu skutočnosť, resp. dokazovať, že niečo nie je tak ako to žalovaný tvrdí, a to najmä v rozsahu potreby osvedčenia dôvodnosti potreby dočasného zásahu zo strany tunajšieho súdu a poskytnutia dočasnej a predbežnej ochrany, keď z už predložených príloh je zrejmé, že potom, čo súd nevyhovел návrhu žalovaného, ktorým by sa žalobkyni obmedzila možnosť disponovať s nehnuteľnosťami v jej niekdajšom vlastníctve, všetky tieto buď previedla na tretie osoby alebo zaťažila záložným právom. Súd tak popieraním existencie a rozsahu Pohľadávky 2 aspoň v minimálnom rozsahu podľa dôkazov, ktoré predložil žalovaný porušuje pravidlá formálnej logiky a vytvára akúkoľvek predbežnú nemožnosť zabezpečenia pohľadávky titulom vyrovnávacieho podielu ešte predtým ako dôjde k vykonaniu dokazovania v súlade s procesným postupom CSP, čo však neodráža rýchlosť a efektívnosť poskytnutia ochrany neodkladným opatrením. Žalovaný má za to, že Pohľadávka 2 je existujúca, trvajúca, vymáhateľná a dostatočne konkretizovaná aj čo do výšky, pretože je v súvislosti s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia uplatnená v minimálnom rozsahu, t.j. na spodnej hranici možného rozpätia tejto Pohľadávky 2. Súd prvej inštancie túto pohľadávku považuje za „hypotetickú“ a to bez toho, aby súd prvej inštancie prípadne poukázal na základe osvedčovaných dôkazov a spisu prejednávanej veci bez potreby vykonania riadneho kontradiktórneho dokazovania, aké ďalšie alternatívy prichádzajú do úvahy na základe existujúcich a žalovaným osvedčovaných podkladov. Na žalovaným riadne zdôvodnené alternatívy konečnej výšky Pohľadávky 2, súd prvej inštancie reaguje absolútne vágne bez riadneho zdôvodnenia a len na základe svojich domniek napr. v súvislosti s možným pohybom ceny Bytu I.. Prítom však je možné dohľadať na internete priemerný nárast cien bytov v Bratislavskom kraji ako aj výšku inflácie a žiadny z týchto ukazovateľov pri zvážení nadobúdacej ceny Bytu I. vo výške 641.000,- eur nenasvedčuje tomu, že by malo dôjsť k znegovaniu vyrovnávacieho podielu v prospech žalovaného či dokonca k tomu, že by mal hradiť vyrovnávací podiel žalovaný žalobkyni. Žalobkyňa v snahe o zmarenie exekúcie vymáhateľných pohľadávok žalovaného vykonala po právoplatnom rozvode manželstva sporových strán (po dni 21.05.2018) viacero nepoctivých (odporovateľných) scudzovacích či iných právnych úkonov ako aj relatívne neplatných právnych úkonov, ktoré sa premietli do samostatných sporových konaní, pričom žalobca má dôvodné pochybnosti o tom, že v rámci ich prevodu, či zaťaženia žalobkyňa obdržala primeranú trhovú protihodnotu finančných prostriedkov ako protiplnenie (čo napokon konštatoval aj Krajský súd v Bratislave v potvrdzujúcom rozhodnutí o čiastočnom vyhovení druhého návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia na Byt Š.Á.). Žalovaný uvádza zoznam všetkých súdnych konaní, o neúčinnosť právnych úkonov, o určenie vlastníctva, a ďalších. Žalovaný má za to, že práve v rámci konania o vyporiadanie BSM svedčí žalovanému peňažná pohľadávka (titulom vyrovnávacieho podielu) vo variabilnej sume minimálne 171.500,- eur až do 812.500,- eur, ktorej finálna výška vyplynie z konečného rozhodnutia konajúceho súdu vo veci samej v závislosti od jednej z možných alternatív rozhodnutia o vyporiadaní BSM, ktoré žalovaný súdu prvej inštancie preložil a detailne popísal v rámci podaného návrhu zo dňa 12.02.2024. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie odignoroval vyššie citované závery plynúce z potvrdzujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave o čiastočnom vyhovení druhého návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia na Byt Š., ktorý konštatoval také konanie žalobkyne, ktoré je objektívne spôsobilé zmariť, sťažiť alebo znemožniť vymožitelnosť pohľadávky žalobcu v prípadnom exekučnom konaní, a preto je uznesenie v rozpore s názorom vysloveným súdom vyššej inštancie, čo rozhodne neprispieva k zachovaniu princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Súd prvej inštancie úplne opomenul, že žalobkyňa systematicky podniká relevantné právne úkony týkajúce sa práv k majetku v jej vlastníctve, ktoré smerujú k možnému zmenšovaniu jej majetku, a ktoré sú objektívne spôsobilé zmariť, sťažiť alebo znemožniť vymožitelnosť Pohľadávky 1 ale aj Pohľadávky 2 žalobcu v prípadnom exekučnom konaní. Žalovaný uvádza, že vníma aj ako nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorý sa ďalšími predpokladmi na nariadenie neodkladného opatrenia nezaoberal, pretože mu postačovalo jeho arbitrárne tvrdenie o neosvedčení existencie vymáhateľnej Pohľadávky 2. Takýto postup súdu prvej inštancie podľa žalovaného popiera samotný inštitút neodkladného opatrenia ako možnosti predbežne, efektívne a rýchlo sa dopracovať k dočasnej ochrane, ktorá nemusí byť trvalá ak sa v následnom konaní (napr. na základe vykonaného dokazovania) zmenia žalovaným osvedčené skutočnosti. Žalovaný trvá na tom, že vymáhateľné pohľadávky (teda nielen Pohľadávka 1 ale aj Pohľadávka 2) sú dostatočným osvedčujúcim titulom na vyhovenie návrhu žalovaného, a preto sa súd prvej inštancie mal vysporiadať aj s ďalšími zákonnými náležitosťami návrhu, pričom konanie žalobkyne mal s ohľadom na princíp predvídateľnosti rozhodovania posúdiť ako objektívne spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, že prípadná exekúcia žalobcu bude ohrozená. Súd prvej inštancie mal aj posudzovať návrh Žalovaného len v rozsahu osvedčovania a nie v rozsahu vykonaného či

nevykonaného dokazovania a ustálenia BSM na základe skoncentrovania konania vo veci samej, keďže sa jedná o predbežnú a dočasnú ochranu. Vzhľadom na vyššie uvedené má žalobca za to, že v súlade s princípom proporcionality ako aj znakom dočasnosti neodkladného opatrenia, neexistuje racionálny dôvod k tomu, aby súd dočasne neposkytol žalovanému predbežne dodatočnú ochranu tak, aby sa prípadnou dispozíciou žalobkyne s finančnými prostriedkami, o ktorých existencii je vážna pochybnosť, za odporovacie úkony, nedošlo k absolútnemu zmareniu budúcej exekúcie vyrovnávacieho podielu. Zároveň v prípade, že žalobkyňa skutočne obdržala finančné prostriedky napadnutými úkonmi, tak o to viac by pre ňu nemal byť problém zložiť požadovanú sumu do úschovy súdu, pričom následne môže žalobkyňa vynakladať aktivitu aby preukázala inú masu BSM a iné vyrovnávacie podiely. Vo vzťahu k vývoju a štádiám tohto civilného sporového konania by dokonca po nariadení neodkladného opatrenia a poskytnutia predbežnej a dočasnej ochrany žalovanému, teda mohlo dôjsť k tomu, že žalobkyňa preukáže riadne prijatie úhrady kúpnych cien za Byt S. R., za Byt T., a že obdržala aj protiplnenie za zriadenie záložného práva do výšky 700.000,- eur v prospech p. J. za Byt Š.R., a teda že scudzovacie úkony žalobkyne sú len tzv. transformáciou majetku, mohol by následne konajúci súd prvej inštancie na návrh zrušiť nariadené neodkladné opatrenie, avšak aspoň do času kým neprebehne riadne dokazovanie vo veci samej, poskytnúť žalovanému primeranú súdnu ochranu. Ako žalovaný chronologicky z dôvodu prehľadnosti a komplexnosti podaného návrhu uviedol už v návrhu zo dňa 12.02.2024, žalovaný sa opakovane už v minulosti podaniami návrhov na nariadenie neodkladných / resp. zabezpečovacích opatrení, snažil zabrániť zhoršeniu svojej pozície ako veriteľa vo vzťahu k žalobkyňi, potom, čo sa žalovaný dozvedel, že žalobkyňa vyviedla z BSM bez vedomia a súhlasu žalovaného Byt I.Ž. nadobudnutý z prostriedkov patriacich do BSM v nadobúdacej hodnote (za kúpnu cenu) 641.000,- eur. Keď sa však žalovanému nepodarilo v prvom rade zabrániť zhoršeniu svojej pozície ako veriteľa voči žalobkyňi, ktorá následne vykonala všetky nepoctivé právne úkony a zbavila sa nehnuteľností vo svojom výlučnom vlastníctve (Byt S. R., Byt T.) alebo zaťažila nehnuteľnosť vo svojom výlučnom vlastníctve (Byt Š.), ako aj vyviedla nehnuteľnosť z BSM (Byt I.), neostáva žalovanému v tomto štádiu iná možnosť ako sa opätovne snažiť v rámci rozmnožených konaní po vykonaní nepoctivých úkonov zo strany žalobkyne aspoň o čiastočné predbežné a dočasné posilnenie svojho postavenia ako veriteľa. Žalovaný zopakoval, že súd prvej inštancie úplne opomína, že žalovaný sa domáha zabezpečenia Pohľadávky 2 nariadením neodkladného opatrenia v minimálnom rozsahu, čo nie je neurčitá pohľadávka, avšak ide o rozsah zabezpečenia, ktoré nijako nemôže ovplyvniť v rámci skúmania proporcionality, ktorú konajúci súd prvej inštancie vôbec neskúmal, možnosť žalobkyne mať dostatok finančných prostriedkov ak skutočne obdržala protihodnotu za žalovaným napadnuté právne úkony v súvisiacich súdnych konaniach. Žalovaným uvádzané rozpätie konečnej Pohľadávky 2 nie je hypotetické, ale vychádza z dôkazov a tvrdení jednotlivých strán, ktoré toho času v rámci BSM predložili obe sporové strany. Ani samotná variabilita, či rozdiel vo výške zabezpečenia Pohľadávky 2, na ktorú poukazuje súd prvej inštancie v bode 21. uznesenia nič nemení na skutočnostiach osvedčovaných žalovaným a vyplývajúcich z obsahu spisu prejednáwanej veci. Žalovaný má zároveň za to, že pokiaľ navrhuje zabezpečiť Pohľadávku 2 do výšky 171.500,- eur ale súd prvej inštancie ju má za osvedčenú do výšky 161.630,04 eur, nič nebráni súdu prvej inštancie priznať aj zníženú ochranu, čím by súd prvej inštancie ani nešiel nad rámec návrhu žalovaného a to o to viac, keď konečné usporiadanie strán sporu vyplýva z osobitného ustanovenia v tomto prípade § 150 OZ. Žalovaný súčasne dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie vôbec bližšie nezdôvodnil, v čom sa môže v konečnom rozhodnutí súdu v konaní o vyporiadanie BSM výrazne líšiť finančný nárok žalovaného z titulu vyporiadania BSM oproti záverom alternatív rozhodnutia BSM žalovaným. Pri určení a vyčíslení tohto finančného nároku žalovaný vychádzal z ustálenej masy BSM, pričom spôsoby vyporiadania BSM, ktoré žalovaný formuloval v návrhu do možných alternatív, vyplývajú priamo zo zákonných ustanovení týkajúcich sa vyporiadania spoločného majetku medzi manželmi ako aj rozhodovacej praxe slovenských súdnych inštancií v takýchto konaniach, a preto nesprávne a zavádzajúce sú tvrdenia súdu prvej inštancie o tom, že takéto možné alternatívy delenia majetku nemajú reálny základ. Súd prvej inštancie bez akýchkoľvek relevantných podkladov polemizuje o konečnom rozhodnutí vo veci samej v BSM v bode 20. uznesenia, teda na jednej strane vyčíta žalovanému, že bez náležitého dokazovania nemôže osvedčiť výšku Pohľadávky 2, na druhej strane sám skĺzava k špekuláciám bez zachytenia podstaty v obsahu spisu prejednáwanej veci či príloh podaného návrhu, keď uvádza, že: „Vo vzťahu k Bytu je tiež potrebné uviesť, že je všeobecne známe, že hodnota nehnuteľností je plynutím času pohyblivá, z hľadiska dlhodobého spravidla stúpa, pričom súdu nie je známa hodnota Bytu a túto ani žalovaný ničím neosvedčil. Skutočnosť, že žalobca osvedčil výšku kúpnej ceny, za ktorú bol Byt nadobudnutý, neosvedčuje jeho aktuálnu hodnotu, z ktorej bude súd pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva vychádzať (za predpokladu, že súd v konaní vedenom pod sp.zn. B3-24C/11/2021 určí, že Byt vôbec patrí do

bezpodielového spoluvlastníctva manželov). Žalovaný sa sám v petite svojho ostatného podania vo veci samej zo dňa 30.11.2023 domáha, aby súd prikázal Byt do jeho výlučného vlastníctva. Nemožno vylúčiť alternatívu, že v konaní bude preukázané, prípadne na základe neskorších zhodných tvrdení sporových strán ustálené, že Byt má podstatne vyššiu hodnotu, ako bola jeho nadobúdacia cena a v prípade, ak tento Byt bude následne prikázaný do výlučného vlastníctva žalobcu a jeho hodnota presiahne celkovú výšku záväzkov, ktoré budú ustálené ako súčasť masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, bude súd práve žalovanému ukladať povinnosť vyplatiť žalobkyni vyrovnávací podiel.“ Žalovaný uvádza, že pokiaľ ide o hodnotu Bytu I. sa snažil byť čo možno najkorektnejší a vychádzal z jeho nadobúdacej hodnoty. Pokiaľ ide o predaj / kúpu tzv. luxusných nehnuteľností cena je variabilná, pričom v prípade, že záujemca vie ponúknuť financie hneď / bez úverovania, môže dokonca kúpna cena výrazne klesnúť. Žalovaný však má zato, vzhľadom na tú skutočnosť, že manželka žalovaného je vlastníkom obdobnej nehnuteľnosti v rovnakom bytovom dome, že jeho cena na trhu sa pohybuje v rozmedzí nadobúdacej ceny, nakoľko nejde len o samotnú hodnotu nehnuteľnosti podľa znaleckého posudku ale aj o reálnu kúpnu silu a či je možné za prípadnú inflačnú cenu takúto nehnuteľnosť predať. V tomto smere sa konajúci súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal napríklad s vývojom cien nehnuteľností, ktorý je zverejňovaný na webovej stránke Národnej banky Slovenska, z ktorého dokonca vyplýva pokles cien nehnuteľností po ich inflačnom skokovom náraste. Konajúci súd prvej inštancie teda polemizoval o svojich záveroch bez zohľadňovania skutkovej, vecnej a právnej argumentácie žalovaného a bez zohľadnenia obsahu príloh prejednávanej veci a príloh samotného návrhu. Týmto svojim názorom súd prvej inštancie sklzáva do záverov, ktoré prekračujú účel a zmysel neodkladného opatrenia ako efektívnej a rýchlej predbežnej a dočasnej ochrany nárokov žalovaného, pričom ak by aj došlo k zmene v dôkaznej situácii a vyvráteniu žalovaným osvedčovaných skutočností, tak sa nejedná o konečné rozhodnutie vo veci samej a v danom prípade by si mohla napr. žalobkyňa požiadať súd o nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovanému. Nakoľko tak žalobkyňa neurobila aj jej je zrejmé, že žiadny vyrovnávací podiel jej svedčať nebude. Teda súd supluje v tomto smere žalobkyňu a dokonca argumentuje aj prekračujúc ňou podaný návrh na vysporiadanie bez toho, aby také skutočnosti žalobkyňa dokladanými prílohami akokoľvek preukazovala. Následne súd prvej inštancie vyjadruje názor vo vzťahu k polemike či vôbec pôžičky patria do BSM alebo sú výlučným záväzkom žalovaného, čo vytvára dojem, že súd prvej inštancie doslova popiera existenciu ust. § 150 OZ. Aj keby boli jednotlivé pôžičky výlučným záväzkom žalovaného, tak pokiaľ sa tieto finančné prostriedky použili na nadobudnutie masy BSM alebo na chod rodiny a domácnosti, tak je potrebné aj tieto sumy zahrnúť a vysporiadať. Zo strany súdu prvej inštancie ide o zjavné nesprávne právne posúdenie a o nepochopenie argumentácie žalovaného vo vzťahu k jednotlivým pôžičkám. Žalovaný má za to, že uviedol a v rámci návrhu aj preukázal, že pasíva BSM sú celkovo vo výške sumy 984.000,- eur a pozostávajú z nasledovných položiek: Pôžičky na zakúpenie Bytu Strážna v celkovej sume 650.000,- eur; Spotrebná pôžička vo výške 334.000,- eur prijatá dňa 30.06.2015 žalovaným od Q. C., a to na bankový účet žalovaného vedený v B. D. P. W. O. I., O..I., pobočka zahraničnej banky, IBAN: I. XXXX XXXX XXXX XXXX za účelom pokrytia bežných nákladov rodiny (ďalej len „Spotrebná pôžička“), ktorý záväzok splatil sám žalovaný po zániku manželstva dňa 19.11.2018 z peňažných zdrojov obstaraných novou pôžičkou zo dňa 14.11.2018; (vyplýva aj z dôkazov k návrhu). Žalovaný má za to, že odhladnuc od výsledku sporového konania o určenie vlastníctva Bytu I., osvedčil minimálne existenciu pôžičiek na kúpu Bytu I. v celkovej výške 650.000,- eur, Spotrebnej pôžičky vo výške 334.000,- eur, ktorá bola spotrebovaná v rámci BSM na uspokojovanie potrieb rodiny a domácnosti ako aj existenciu novej pôžičky, ktorú čerpal žalovaný vo vlastnom mene po zániku BSM a ktorou žalovaný uhradil všetky pôžičky, ktoré boli čerpané počas trvania BSM a ktoré boli spotrebované v rámci BSM, z čoho vyplýva jednoznačne osvedčenie nároku žalobcu na zabezpečenie Pohľadávky 2 v požadovanej minimálnej výške 171.500,- eur. Žalovaný v rámci svojej povinnosti osvedčenia dôvodnosti a výšky pohľadávky z titulu vyrovnávacieho podielu v BSM túto v rámci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyčíslil na spodnej hranici. V tomto smere ak by konajúci súd vykonal riadne posúdenie žalovaným osvedčovaných skutočností, mohol rozhodnúť aj o zabezpečení v menšom rozsahu. V tomto smere má žalovaný za to, že súd prvej inštancie, pokiaľ de facto uviedol v uznesení, že v spore o vyporiadanie BSM, v ktorom žalovanému svedčí Pohľadávka 2 titulom vyrovnávacieho podielu, že doposiaľ nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté pri posudzovaní osvedčenia dôvodnosti a výšky Pohľadávky 2 prekročil medze tzv. osvedčovania, o ktorom sám v odôvodnení uznesenia poučuje žalovaného v rámci teoretických východísk. Pohľadávka 2 spĺňa atribút vymáhateľnej pohľadávky, t.j. pohľadávky žalovateľnej v základnom súdnom konaní. Pre účely nariadenia neodkladného opatrenia nie je potrebné (a ani účelné) aby súd vyčkával na definitívne rozhodnutie súdu v konaní o vyporiadanie BSM (a to len za účelom ustálenia presnej výšky finančného nároku žalovaného z titulu vyporiadania), pretože platná právna úprava ani rozhodovacia

prax súdnych autorít to nepožaduje. Pre účely vydania zabezpečovacieho opatrenia úplne postačuje osvedčenie pohľadávky, ktorá je žalovateľná v základnom súdnom konaní a táto podmienka v prípade Pohľadávky 2 je splnená, pričom jej „vymáhanie“ je predmetom aj aktuálne prebiehajúceho súdneho konania. Opodstatnenosť rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia v podobe zloženia zábezpeky žalobkyňou spočíva v potrebe bezodkladnej úpravy pomerov práve tu a teraz, preto nie je účelné umelé oddiaľovanie poskytnutia súdnej ochrany dnes ohrozeným právam žalovaného až po právoplatnom skončení konania o vyporiadanie BSM. Vzhľadom na nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o tom, že pohľadávky nespĺňajú podmienky dostatočne osvedčujúceho titulu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, je úplne svojvoľný (arbitrárny), nesprávny a nezákonný postup, ktorým sa súd prvej inštancie odmietol zaoberať skúmaním ďalších zákonných podmienok potrebných na vydanie zabezpečovacieho opatrenia. Konajúci súd týmto nezákonným a ústavne neudržateľným postupom de facto odmietol vykonať ďalšie „dôkazy“ predložené žalovaným v rámci príloh k návrhu, ktorými osvedčuje splnenie aj ďalších podmienok na vyhovenie jeho návrhu. Vzhľadom na spôsob, akým sa žalobkyňa zbavila vlastníctva svojich nehnuteľností a tie previedla na tretie osoby, okrem iného aj na občianske združenie, ktorému predsedá jej právny zástupca ako aj na novovzniknuté občianske združenie, ktorému sama predsedá, tak minimálne v tomto smere sa mal a mohol súd prvej inštancie zaoberať proporcialitou zásahu a nie len stroho konštatovať na jednej strane, že nemôže zasahovať do vlastníckeho práva žalobkyne a zároveň sa vyjadriť, že nebude proporcialitu ďalej skúmať. Z obsahu odôvodnenia uznesenia vyplýva, že súd prvej inštancie všetky zmluvy o pôžičkách ako aj bankové výkazy o ich úhradách úplne opomenul, na základe čoho nemôže obstať záver o hypotetických záveroch k výške pohľadávky v BSM. Žalovaný nevie, ako viac môže osvedčiť existenciu svojej pohľadávky a v dostatočnom časovom predstihu predtým, ako dôjde k vykonaniu takých úkonov, že žalovanému už nebude môcť byť poskytnutá predbežná ochrana na zlepšenie jeho postavenia, ako tomu bolo keď boli zamietnuté návrhy žalovaného v minulosti, avšak jeho obavy sa preukázali byť pravdivé potom, čo nebolo žalovanému vyhovené. Žalovaný je toho času bez finančných prostriedkov, ktoré uhradil za pôžičky v rámci BSM ako aj bez Bytu I., ktorý žalobkyňa vyviedla z BSM bez súhlasu a vedomia žalovaného, resp. je bez polovice kúpnej ceny, ktorú žalobkyňa obdržala za predaj Bytu I., ak nejakú kúpnu cenu obdržala. Vzhľadom na spôsob a časové hľadisko, v rámci ktorého žalobkyňa scudzila nehnuteľnosti, ku ktorým v katastri nehnuteľností svedčal v danom čase v jej prospech vlastnícky titul a tie previedla na tretie osoby, okrem iného aj na občianske združenie, ktorému predsedá právny zástupca žalobkyne tak aj na občianske združenie, ktorému predsedá žalobkyňa a ktoré vzniklo v krátkom časovom predstihu pred nadobudnutím nehnuteľnosti, tak minimálne v tomto smere sa mal a mohol súd prvej inštancie zaoberať proporcialitou zásahu a nie len stroho konštatovať že žalovaný neosvedčil existenciu Pohľadávok voči žalobkyňi. V rámci odvolacieho konania a podaného odvolania žalovaný argumentum a contrario, keď podľa ust. § 140 ods. 1 CSP: „Zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.“, a podľa ust. § 140 ods. 3 CSP: „Za zmenu žaloby sa nepovažuje úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.“ v spojení s ust. § 371 CSP: „Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť“, zmeniť svoj návrh na zabezpečenie Pohľadávky 2 a to nariadením neodkladného opatrenia zložením sumy do úschovy súdu len do výšky sumy 167.000,- eur oproti pôvodnému návrhu vo výške 171.500,- eur a to z nasledovných dôvodov. Žalovaný má za to, že pokiaľ v konaní pred súdom prvej inštancie požadoval zabezpečenie Pohľadávky 2 v rozsahu 171.500,- eur, tak nič nebráni tomu, aby žalovaný zmenil svoj návrh v tom zmysle, že svoj pôvodný rozsah zabezpečenia Pohľadávky 2 zmenší. Žalovaný však nemení svoj pôvodný návrh tak, že by žiadal zabezpečiť viac, ale žalovaný mení svoj pôvodný návrh tak, že žiada svoju Pohľadávku 2 zabezpečiť v menšom rozsahu a to v súlade so zásadou osvedčovania skutočností na základe príloh, ktoré boli doložené do konania. Predmetom bezpodielového spoluvlastníctva sú tiež peniaze získané pôžičkou bez ohľadu na to, či zmluvu uzavreli obaja alebo len jeden z manželov. Ak za trvania manželstva vznikne dlh, z ktorého bol zaviazaný len jeden z manželov, ktorý napr. uzavrel zmluvu o pôžičke vo vlastnom mene, a ak boli takto získané peniaze použité na kúpu určitej veci, t.j. ak bola za ne získaná určitá majetková hodnota, patrí aj táto hodnota pri splnení ostatných podmienok uvedených v § 143 OZ a bez ohľadu na to, či bola zmluva o pôžičke platne uzavretá do bezpodielového spoluvlastníctva (R 57/1970). Z príloh návrhu zo dňa 12.02.2024 ako ani z príloh, ktoré tvoria spis prejednávanej veci nie je možné poprieť existenciu Spotrebnej pôžičky, jej čerpanie ako ani jej splatenie z výlučných prostriedkov žalovaného po skončení manželstva a po právoplatnom zániku BSM. Nakoľko Spotrebná pôžička bola čerpaná v celkovej výške 334.000,- eur a nakoľko celá Spotrebná pôžička bola spotrebovaná za trvania BSM avšak splatená výlučne žalovaným po zániku BSM, tak podľa názoru žalovaného je dostatočne osvedčená minimálne existencia pohľadávky vo výške vyrovnávacieho podielu v sume 167.000,- eur ako polovica

tejto žalovaným už splatenej Spotrebnej pôžičky a to bez ohľadu na to, ako skončí súvisiace súdne konanie vo veci určenia vlastníctva k Bytu I., resp. vo veci určenia či Byt I. patrí do BSM. Žalobkyňa sa zjavne obohacuje na žalovanom, zbavuje sa svojho majetku v prospech spriaznených osôb, no súd napriek tomu nevidí zhoršenie postavenia žalovaného ani existenciu ohrozenia budúcej exekúcie keď nie je zrejmé, či žalobkyňa obdržala za nepoctivé právne úkony akúkoľvek relevantnú protihodnotu. Žalovaný ďalej uvádza nové skutkové okolnosti, ktoré bez svojho zavinenia neuviedol v konaní pred súdom prvej inštancie a to pokiaľ ide o preukázanie ním tvrdených skutočností, najmä vo vzťahu k úmyslu žalobkyne ukrátiť nároky žalovaného z vymáhateľných pohľadávok. Žalovaný už v minulosti podal sťažnosť na Slovenskú advokátsku komoru na S.. X. a to v súvislosti so zastupovaním žalobkyne pri nepoctivých právnych úkonoch, pričom jedným z týchto úkonov je aj Kúpna zmluva na Byt S. R., ktorý nadobudlo do vlastníctva občianske združenie, ktorému predsedá právny zástupca žalobkyne, práve S.. X.. Dňa 18.03.2024 bola žalovanému zo strany Slovenskej advokátskej komory doručená výzva na doplnenie svojho podnetu na disciplinárne stíhanie S.. X., čo žalovaný vykonal svojim podaním zo dňa 20.03.2024, ktoré spolu s prílohami prikladá v kópii do tohto konania ako dôkaz. Žalovaný má za to, že obsah týchto listín, ktoré žalovaný zároveň navrhuje súdu vykonať ako dôkaz v konaní, dodatočne preukazujú úmysel žalobkyne ukrátiť vymáhateľné pohľadávky žalovaného, ktorými disponuje voči žalobkyňi. Napádaným uznesením súd prvej inštancie zaťažil konanie vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov a ako aj vadou arbitrárnosti, teda nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP), z ktorého dôsledku má konanie inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP), čo má za následok nezákonnosť uznesenia. Súd prvej inštancie sa podľa právneho názoru žalovaného absolútne nevyvsporiadal s rozsiahlou právnou argumentáciou žalovaného a ustálenou rozhodovacou praxou. Vo vzťahu k nedostatočnému odôvodneniu uznesenia, tak vlastná časť odôvodnenia je po „odrátaní“ strán, na ktorých je zachytený skutkový priebeh, či podstatný obsah návrhu len necelé 3 strany vlastného odôvodnenia súdu a v podstate nemožno ani uvažovať o akomsi myšlienkovom procese, pretože zo strany konajúceho súdu len došlo vo vzťahu k Pohľadávke 2 k opakovaniu neosvedčenia a širokého rozsahu Pohľadávky 2, bez ohľadu k tomu, že žalovaný žiadal zabezpečiť Pohľadávku 2 len do výšky 171.500,- eur. Žalovaný v uznesení nevidí také zdôvodnenie a vysvetlenie myšlienkových pochodov súdu prvej inštancie, na základe ktorých súd uzavrel, že nie je možné vyhovieť absolútne v žiadnom rozsahu návrhu (napríklad v nižšom). Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd, rozhodol tak, že ruší v celom rozsahu uznesenie súdu prvej inštancie a vec vracia súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Eventuálne, aby odvolací súd, zmenil v celom rozsahu uznesenie súdu prvej inštancie a uložil žalobkyňi povinnosť zložiť do úschovy Mestského súdu Bratislava IV peňažnú sumu vo výške 167.000,- eur na zabezpečenie úhrady vyrovnávacieho podielu pri vyporiadaní BSM a to do času vydania právoplatného rozhodnutia tunajšieho súdu vo veci samej.

9. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že podania žalovaného, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako aj odvolanie, sú práve takými úkonmi, ktoré spadajú pod ust. čl. 5 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. Žalovanému je známy záväzný právny názor odvolacieho súdu, nakoľko tento bol uvedený v Uznesení Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/55/2023 zo dňa 05.01.2023 a následne aj v Uznesení Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co/31/2024-851 zo dňa 30.04.2024. Napriek tomu žalovaný produkuje zbytočné, zjavne neúčelné návrhy a odvolania, ktorými nemôže dosiahnuť to, čoho sa domáha, nakoľko odvolací súd opakovane uviedol, že to, čo žalovaný prezentuje ako Pohľadávku 2 a podsúva jej existenciu minimálne v rozsahu 171.500,- eur, ešte vôbec nevzniklo a vôbec ani vzniknúť nemusí. Žalovaný má jednoznačne preukázanú vedomosť, že nie je osvedčená dôvodnosť a trvanie nároku, ktorého zabezpečenia sa domáha, čo má pôvod práve v tom, že ešte nie je ustálená masa BSM. Nárok, ktorý označuje ako „Pohľadávka 2“, je čisto hypotetický a nemusí vzniknúť v žiadnom rozsahu. Žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd v súlade s ust. čl. 5 CSP odmietol a sankcionoval odvolanie žalovaného, nakoľko konaním žalovaného jednoznačne dochádza k prietahom v konaní, keďže súd prvej inštancie nemôže konať vo veci, teda nemôže nariadiť pojednávanie a rozhodnúť vo veci meritórne, nakoľko musel rozhodovať o zjavne nedôvodnom návrhu žalovaného, pričom tieto prietahy sa zväčšujú, keďže súd prvej inštancie musí odoslať spis na odvolací súd za účelom rozhodnutia o zjavne nedôvodnom odvolaní, a preto nemôže byť vo veci nariadené pojednávanie, resp. predbežné prejedanie sporu. Žalobkyňa je presvedčená, že žalovaný tieto podania produkuje výhradne za účelom vytvárania tlaku a šikany žalobkyne a jej právneho zástupcu. Žalobkyňa ďalej uvádza, že sa plne stotožňuje s odôvodnením uznesenia, v ktorom súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil, prečo nie je nárok žalovaného osvedčený, a síce, že tento nárok vykazuje jednak vysokú variabilitu a taktiež,

že nie je ustálená masa BSM, nakoľko žalobkyňa predmetný byt na I. ul. do masy BSM vôbec neradí a neradí tam ani pôžičky, ktoré prijal žalovaný. Čo sa týka uvádzania tvrdení o podanom trestnom oznámení na žalobkyňu a jej právneho zástupcu, či podaní voči právnomu zástupcovi žalobkyne adresovaných Slovenskej advokátskej komore, tak tieto sú bez akéhokoľvek relevantného významu pre posúdenie a rozhodnutie tejto veci. Žalovaný Pohľadávku 2 nemá, pretože táto ešte nevznikla a reálnou alternatívou je aj to, že pohľadávka ani nikdy nevznikne. Pohľadávka 2 je totiž závislá výhradne od rozhodnutia súdu v konaní vo veci samej, v rámci ktorého žalobkyňa vymedzuje masu BSM diametrálne odlišne od toho, ako ju vymedzuje žalovaný, pričom Pohľadávka 2 je až do právoplatného rozhodnutia súdu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov výhradne v rovine subjektívneho názoru žalovaného, resp. jeho želania. Priamo z argumentácie obsiahnutej v odvolaní je zrejmé, že súd nariadil neodkladné opatrenie v inom spore výhradne v nadväznosti na Pohľadávku 1. Skutočnosť, že žalovaný žiada nariadenie neodkladného opatrenia len vo vzťahu k spodnej hranici Pohľadávky 2 nemá žiadnu relevanciu, nakoľko súd prvej inštancie správne poukázal na to, že nie je ustálená masa BSM, teda, či byt na ul. I. patrí do masy BSM, a ani to, či pôžičky patria do masy BSM a nie je doriešená otázka hodnoty bytu na ul. I.. Nárok, ktorý žalovaný označuje ako Pohľadávka 2, jednoducho neexistuje a ani nemusí nikdy vzniknúť. Opakovanie tvrdení, že sa žalovaný domáha nariadenia neodkladného opatrenia len v minimálnom rozsahu, je preto taktiež bez významu. Obe strany vymedzujú masu BSM odlišne, je teda nepochybne zrejmé, že masa BSM nie je ustálená, nakoľko sa vo veci ešte nevykonalo dokazovanie. Žalovaný navodzuje dojem, že žalobkyňa ďalej nakladá so svojim majetkom, lenže toto je účelové a zavádzajúce. Žalovaný opakovane poukazuje na úkony, ktoré boli uskutočnené ešte v roku 2022, resp. začiatkom roku 2023, teda kúpna zmluva uzatvorená Žalobkyňou s V. Q. W., kúpna zmluva uzatvorená s K. občianske združenie, ako aj zmluva o zriadení záložného práva v prospech záložného veriteľa N. J.. Je začiatok júla roku 2024 a žalovaný vôbec ničím nepreukázal akékoľvek ďalšie dispozície žalobkyne s jej majetkom od uskutočnenia už uvedených úkonov. Vzhľadom na značný časový odstup od predmetných úkonov jednoznačne nie je splnená podmienka potreby bezodkladnej úpravy pomerov. Už len samotný časový úsek, ktorý uplynul od týchto úkonov, a vo vzťahu ku ktorému žalovaný ani len netvrdí, že by počas viac ako 1,5 roka žalobkyňa, či K. občianske združenie, V. Q. W. alebo N. J. urobili akékoľvek dispozičné úkony vzťahujúce sa k nehnuteľnostiam, ktoré nadobudli, resp., že by N. J. začal s výkonom záložného práva, dostatočne odôvodňuje zamietnutie návrhu Žalovaného na nariadenie neodkladného opatrenia

10. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť respektíve zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného (navrhovateľa neodkladného opatrenia) nie je dôvodné, a uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

11. Odvolací súd posúdením návrhu a odvolania, dospel k záveru, že je dôvodné potvrdiť uznesenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v celom rozsahu a má za to, že odôvodnenie zodpovedá ustanoveniu § 220 ods. 2 CSP. To, že odôvodnenie je napísané na troch stranách, neznamena, že by nemohlo dávať odpoveď na relevantné otázky nastolené návrhom. Odôvodnenie ako vyplýva z ust. § 220 ods. 2 CSP má byť jasné a výstižné. Súd prvej inštancie vysvetlil presvedčivo a zrozumiteľne, ako posúdil návrh a z akých dôvodov mu nevyhovel. To, že posúdi súd návrh inak, ako žiada navrhovateľ, alebo, že súd z dôkazov a tvrdení strany prijme iný záver, ako strana konania, neznamena, že sú porušené práva strany na riadny súdny proces. Je zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol návrh hlavne na tom závere, že nemá za osvedčenú pohľadávku (v návrhu uvedenú ako Pohľadávka 2), ktorá má podľa navrhovateľa predstavovať vyrovnávací podiel v rozsahu 171.500,- eur až 812.500,- eur, ku ktorému bude určite podľa žalovaného (navrhovateľa neodkladného opatrenia) žalobkyňa zaviazaná. Správne súd prvej inštancie vyhodnotil a ustálil, že ide o čisto hypotetickú pohľadávku. V odvolaní navrhovateľ poukazuje na to, že žiada aby žalobkyňa zložila do úschovy súdu minimálnu sumu vyrovnacieho podielu, na ktorý bude musieť byť zaviazaná, už len z toho dôvodu, že tu je existencia pôžičky vo výške 334.000,- eur, ktorú zmluvu o pôžičke síce uzatvoril len on, avšak tvrdí, že celá suma pôžičky bola spotrebovaná na potreby manželov, ktorú celú po zániku manželstva splatil. Odvolací súd uvádza, že v spise sa nenachádza dôkaz, že bola daná pôžička použitá na potreby manželov, ide iba čisto o tvrdenie manžela, zatiaľ nepreukázané. Dôvodom, pre ktorý súd nepovažoval Pohľadávku 2 za dostatočne osvedčenú, nie je len jej variabilita, (žalobcom označené

rozmedzie 171.500,- eur - 812.500,- eur), ale aj skutočnosť, že v konaní o vyporiadanie BSM nebola doposiaľ ustálená masa BSM, ani jej hodnota a nateraz nie je možné spoľahlivo ustáliť ani to, či žalobcovi nejaká pohľadávka vôbec vznikne. Ako vyplýva zo žaloby na vyporiadanie BSM a vyjadrení žalobkyne a žalovaného, obe strany uvádzajú diametrálne odlišnú masu BSM. Je sporné, či byt č. X na ulici I. XX patrí do BSM, čo je aj predmetom samostatného konania o určenie vlastníckeho práva. Ďalej sa spornosť týka aj žalobcom označených pasív BSM. Žalobkyňa do BSM zaraďuje aj byt č. 2 na I. XX, ktorý bol počas trvania manželstva nadobudnutý spoločnosťou F., I.W.V., ktorej bol žalobca v danom čase jediným spoločníkom a tiež príjmy žalobcu z podnikateľskej činnosti a jeho majetkovej časti vo viacerých spoločnostiach a oproti žalovanému nezaraďuje žiadne pasíva. Vzhľadom na uvedené nie je podľa odvolacieho súdu nateraz možné ani vylúčiť, že povinnosť na výplatu vyrovnacieho podielu bude uložená práve žalovanému (napr. v dôsledku prikázania bytu do jeho vlastníctva a jeho ocenenia vo vyššej ako tvrdenej výške, keďže žalobca v rámci svojej argumentácie vychádza z nadobúdacej hodnoty bytu, ktorá vzhľadom na časový odstup nemusí zodpovedať jeho aktuálnej trhovej hodnote a tiež pri inom posúdení žalovaným tvrdených pasív, ktoré nemusia byť súdom vyhodnotené ako spoločné). Odvolací súd má zo to, že je významné pre danú vec i to, že je povinnosťou súdu vyporiadať BSM s prihliadnutím na majetkové pomery bývalých manželov a tak, aby hodnota vyrovnacieho podielu bola čo najnižšia, čo má výrazný vplyv na spôsob prerozdelenia majetku a od toho závislú povinnosť na výplatu vyrovnacieho podielu. Odvolací súd poukazuje i na to, ako aj súd prvej inštancie, že žalovaný dňa 18.01.2023 podal návrh na zabezpečovacie opatrenie k Pohľadávke 2, a to na rovnakých tvrdeniach a rovnakej dôkaznej situácii a rovnakého stavu konania o vyporiadanie BSM, a ako súd prvej inštancie v uznesení zo dňa 16.02.2023, tak aj odvolací Krajský súd v Bratislave v potvrdzujúcom rozhodnutí zo dňa 05.06.2023. č.k. 9Co/55/2023-337 dospeli k záveru o neosvedčení nároku, keď vyhodnotili Pohľadávku 2 ako čisto hypotetickú. Taktiež rovnaký právny názor k neosvedčenosti Pohľadávky 2 zaujal aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí 3Co/31/2024-851, ktorým posudzoval návrh žalovaného na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v konaní žalovaného proti Q. W., občianske združenie, v konaní o neúčinnosť právnych úkonov. Rovnako dané závery platia aj pre daný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, keď nedošlo ku žiadnej zmene v dôkaznej situácii v konaní vo veci samej. Čo sa týka poukazovania žalobcu na to, že súd nariadil zabezpečovacie opatrenie k Pohľadávke 1 v inom súdnom konaní, nakoľko žalobkyňa sa zbavuje majetku, odvolací súd uvádza, že ide o pohľadávku ktorá je dlhom, ktorý má mať žalovaný voči žalobkyňi, ktorý však nie je predmetom masy BSM, a ktorý dlh sa rieši v samostatnej žalobe a v rámci tohto konania bolo nariadené zabezpečovacie opatrenie vyslovene pokiaľ ide o danú Pohľadávku č. 1. Vyhovenie návrhu v konaní, v ktorom sa rieši Pohľadávka č. 1, nemá žiaden význam a relevanciu pre konanie o vyporiadanie BSM a daný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Nakoľko súd prvej inštancie posúdil, že nárok, ku ktorému je žiadané poskytnúť ochranu nie je osvedčený, ide o čisto hypotetickú pohľadávku a na tomto podklade zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, nebolo potom už dôvodné, aby sa zaoberal splnením ďalších podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, ako je obava z ohrozenia exekúcie, alebo potreba bezodkladne upraviť pomery. Žalovaný argumentuje aj, že na základe rozhodnutia súdu prvej inštancie, že bez dokazovania vo veci samej nie je možné ustáliť masu BSM, ani vyrovnávací podiel, potom v podstate nie je možné nikdy pred rozhodnutím vo veci samej nariadiť ním žiadané neodkladné opatrenie a poskytnúť mu včasnú a reálnu ochranu. K danej argumentácii odvolací súd uvádza, že súd nepovedal, že by nebolo vôbec možné nariadiť druh neodkladného opatrenia, akého sa domáha žalovaný, a to aj počas konania vo veci samej, aj pred tým ako je vykonávané dokazovanie, avšak je dôležité, že pohľadávka, v danom prípade vyrovnací podiel, musí byť aspoň osvedčená, čo v danom konkrétnom prípade, na základe aktuálneho obsahu spisu vo veci samej, nie je splnené.

12. V reakcii na vyjadrenie žalobkyne k podanému odvolaniu, jej žiadosti o uplatnenie čl. 5 CSP, odvolací súd uvádza, že nevzhladá v danom prípade dôvod na jeho uplatnenie. Zneužitím práva nemôže byť len to, že boli opakovane zamietnuté návrhy strany, ktoré boli podávané v rôznych konaniach. Ako vyplýva aj z rozhodnutí vyšších súdnych autorít, zneužitie práva je taký stav, keď účelom výkonu práva nie je realizácia vlastných oprávnených záujmov, ale snaha znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Za zneužitie výkonu práva možno považovať také konanie, ktorého cieľom nie je dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnou normou, ale ktoré je v rozpore s dobrými mravmi vedené priamo úmyslom spôsobiť inému účastníkovi ujmu. V danom prípade súd nevzhladol, že by žalovaný zneužíval právo, že by zo strany súdu bola možnosť odmietnuť zaoberať sa jeho návrhom a odvolaním. Zo žalovaným uvádzaných skutočností je badateľná snaha žalovaného o zabezpečenie ním označených pohľadávok a sprevádzaná využitím možných právnych prostriedkov. To, že sú návrhy žalobcu opakovane zamietnuté,

nemôže samo o sebe viesť k aplikácii čl. 5 CSP. Odvolací súd poznamenáva aj, že podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nebráni súdu vykonávať úkony vo vzťahu ku konaniu vo veci samej.

13. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súdom prvej inštancie bolo vecne a právne správne, a preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdil.

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).